

Reptilium!

Ivone Puig Artigas

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

Com que, tot i ésser una tardor especialment càlida, els dies comencen a escurçar-se, hem hagut de donar un tomb a la nostra rutina diària. En comptes de fer-ho a la tarda, ara sortim a passejar al migdia, abans o després d'haver dinat. I molts dies, fins i tot ens organitzem per dinar a la platja, a mode de pícnic mig improvisat.

Ahir, tot i que bufava un persistent vent d'oest que aixecava grans de sorra de la platja i despietadament els catapultava contra qualsevol obstacle que barrés el seu camí, nosaltres no només no ens vam fer enrere en el nostre passeig diari, sinó que, en una clara mostra d'optimisme (d'altres en diran allò de “ja són ganes”) vam sortir de casa disposats a una bona caminada i proveïts amb el dinar dins del senalló. Així que, després de donar un tomb per la passarel·la que voreja les dunes i una vegada a la platja, vam optar per instal·lar-nos a recer d'unes roques que ens van permetre de prendre el sol divinament sense mica de fred. La platja de migjorn està preciosa aquests dies, tot i que el mar està picat i banyar-se no tempta gaire. Però bé, el fet és que ens vam ajeure a llegir i a prendre el sol una bona estona, fent un incís per menjar-nos les empanades de pasta de full farcides de sofregit amb ceba confitada, tonyina i olives que jo havia preparat, amb l'assessorament d'una de les meves veïnes marroquines. Només ho dic per afegir una petita dosi d'enveja al relat, per si la resta d'elements no són prou motiu per a provocar qualsevol que passi els seus dies de tardor a la grisa ciutat.

En fi, que al deliciós àpat li va seguir una lleu becaina al moment de màxima insolació del dia. A la poca estona, i després d'haver superat l'estat de sedació, i eixugada la baba que em penjava lleument d'un costat de la boca, vaig

iniciar sense pressa una lectura tranquil·la de "*la lleona blanca*" de Henning Mankell, però ai! llamp de llamp!!!! (que diria un conegut personatge de còmic), de sobte, quan em trobava immersa al moment més interessant del capítol, vaig sentir-me ferotgement atacada per una vil i feréstega bèstia. Unes urpes esmolades i precises van passejar-se amb tota la fatxenderia per part del meu braç dret, mentre que una mandíbula poderosa incidia, afortunadament sense arribar a causar ferida, en la part més carnosa del meu molsut i bronzejat avantbraç. Més àgil que la més veloç de les gaseles, vaig saltar com un ressort impactant contra l'inert cos del Llorenç que, impassible, dormia aliè a la massacre que es produïa mig metre més enllà. El vol que va efectuar "*la lleona blanca*" va marcar sense cap mena de dubte un rècord *Guinness* no documentat. Els meus crits d'espant totalment justificats i l'impacte del meu cos en fugida, van aconseguir posar en actitud d'atac al Llorenç, però no allunyar tot el que hom hauria suposat, a la bèstia immunda.

I allà estava, impàvida, atrevida, exultant per la seva proesa i a l'expectativa de la nostra reacció, una enorme, verdíssima i amenaçant *Podarcis Pityusensis Formenterae*, una autèntica sargantana formenterera.

No cal dir que, intrèpida com soc i amb l'ardidesa que em caracteritza, vaig aconseguir sobreposar-me a l'atac en un temps prou breu com per poder continuar gaudint de la jornada de platja i com per a què les conseqüències no hagin estat del tot nefastes. Potser hauré d'acostumar-me als persistents malsons que m'acompanyaran durant unes quantes nits i sí que en el futur hauré de ser més prudent en la tria de les parcel·les on instal·lar la meva tovallola,

però el succés, siguem justos, no ha anat més enllà. I és que cal acceptar que optar per viure al paradís té aquestes petites coses.

Però seguint amb la crònica dels fets, cal dir que la relació amb la bèstia escamosa va prendre un altre rumb, transcorregut un temps prudencial des de l'atac i conseqüent ensurt. Tal i com seria d'esperar, jo vaig romandre dempeus una bona estona, a no menys de tres metres del lloc on s'havia comès l'agressió, incapaç de tornar-me a jeure a la sorra a l'abast de qualsevol altre rèptil de llengua viperina. Així, parapetada pel cos del Llorenç, que mirava de neutralitzar la bèstia, em vaig dedicar durant uns minuts a agitar la meva tovallola mirant de foragitar-la. Si la meva memòria afectada per l'estrès post traumàtic no m'enganya, el Llorenç, en un acte de valentia, va fins i tot arribar a tocar l'extrem de la cua del rèptil, que va fugir momentàniament ocultant-se sota uns assedegats i ramalluts matolls que no aconseguien camuflar-la del tot. Llançar unes quantes pedres de blanca roca porosa contra un rèptil protegit seria un acte gairebé vandàlic, vam reflexionar entre tots dos, a temps. Val a dir que la tal *Podarcis Pityusensis Formenterae* ens havia tallat el rotllo quan encara ens quedava una bona estona per gaudir de la fins aleshores tranquil·la platja, i que no pensàvem renunciar a la nostra sessió per una insignificant feristela afamada.

Així doncs, i en vista de la tossudesia de l'animal, vam armar-nos de valor i vam elaborar un pla de contra-atac, o més ben pensat encara, un pla per distreure l'obstinada enemiga. I en un tres i no res vam idear una excel·lent estratègia que no ens podia fallar. La carmanyola de plàstic que havia contingut el dinar estava folrada d'un

tovalló de paper que s'havia untat amb la salsa oliosa que havia vessat de les empanades i estotjava encara algunes molles d'aquelles. Tot un banquet per a una bestiola de la mida d'aquell rèptil. Així doncs, vam col·locar estratègicament allunyada de les nostres tovalloles aquell parany, amb un efecte immediat sobre la bèstia, que va córrer a prendre possessió del paper untat sense pensar-s'ho dues vegades. Però el vent traïdor va envestir contra el muntatge i gairebé va estar a punt d'arruïnar la nostra obra. Una vegada més, el Llorenç va demostrar la seva intrepidesa i va llançar-se, indiferent a les esmolades roques que mig ocultes per la sorra sobresortien del terra i a les punxes dels cards marins que creixen a les dunes, a rescatar la valuosa peça, assolint la seva fita uns metres més enllà d'on la inoportuna bufada de vent l'havia sostreta.

Amb l'ajut de quatre pedres prou contundents vam reposar l'improvisat menjador, del que la sargantana no va trigar a prendre nova i definitivament possessió. Però ai! El pobre animal acabava de dur a terme una fatal transacció. Havia posat fi a la seva plàcida vida a canvi d'un suculent àpat. Un regal enverinat, com podríem anomenar-lo. Sense pretendre-ho, havíem alterat radicalment la vida del tornassolat rèptil. La bèstia vivia fins aleshores més o menys tranquil·la, escarrassant-se ocasional i mínimament per defensar el seu territori erm de la resta de sargantanes i petits animalons de la zona, però, de sobte, havia passat d'ermitana a propietària. Així, s'havia convertit en ama i senyora de vint centímetres quadrats d'un terreny cobert d'oli, on repartides a l'atzar hi sovintejaven delicioses molles de pasta de full amb restes de salsa de tomàquet i d'olorosa tonyina. Una possessió extremament preuada per a una

bèstia de sang freda que s'enfronta a l'imminent arribada de l'hivern. Així que, primer una, però després una altra i una altra més tard, van anar fent acte de presència diversos exemplars més o menys intimidants de sargantana formenterera a la cerca d'un possible botí. Les sargantanes són animals tranquils només en aparença. Les esbatussades entre competidores són molt habituals en el seu dia a dia. Es mostren extremadament territorials i defensen la seva parcel·la com poden fer-ho els més braus animals. Així, tot i no haver previst aquells dramàtics resultats, amb el nostre pla havíem aconseguit el nostre primer objectiu. La nostra *podarcis pityusensis* va romandre ocupada la resta de la tarda defensant el seu tovalló enllacat, mentre nosaltres acabàvem la lectura sense cap més intrusió ni destorb, a excepció del guirigall i les corredisses que es produïen a uns metres dels nostres caps, sota els matolls més pròxims.

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

